

ledning eller ikke til at fremkomme med noget Forslag; thi vi have det engang og maae behandle det.

Da ingen flere begjærede Ordet, blev den første Behandling af Lovudkastet hermed sluttet, hvorefter det blev sat under Afstemning, om Lovudkastet skulde gaae til anden Behandling, hvilket eenstemmigt vedtoges med 89 Stemmer.

Det under Discussionen stillede Forslag, at henvise Lovudkastet til Finants-Comiteen, vedtoges derpaa eenstemmigt med 88 Stemmer.

Formanden: Vi skulle nu gaae over til det næste Punkt paa Dagsordenen, nemlig Spørgsmaalet om de private Forslags Fremme, og jeg skal da først anmelden, at den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 1ste District (Spændet) har taget det af ham indgivne private Forslag tilbage, da han mener, at det paa Grund af den Mængde af Sager, som foreligge til Behandling, vil være vanskeligt for Thinget i denne Sæssion at tage Beslutning herom. Der staaer altsaa kun tilbage Spørgsmaalet om Behandlingen af det af den 9de kjøbenhavnske Rigsdagsmand (Fenger) indgivne Forslag til en Invalidelov. Den ærede Forslagsstiller har Ordet.

Fenger: Uagtet den Masse af Forretninger, som i den senere Tid er strømmet saaledes ind paa Thinget, at det snart vil blive vanskeligt at overflue dem, er der dog et Anliggende, som jeg vist haaber, at Thinget ikke vil vise fra sig. Det er en Pligt, som jeg troer, at vi Alle gjerne og villigt ville opfylde, den at takke vore tappre Soldater for de herlige Bedrifter, som de have udført under forrige Mars Felttog — takke dem for det Mod, den Tapperhed, den Disciplin og Selsfornægtelse, hvorpaa de have givet saa udmærkede Beviser — takke dem for det skønne Blod, de have indstrevet i den danske Historie. Det har alle rede vist sig, i hvilken dyb Taknemmelighedsgjæld, vi føle os mod vore Krigere; thi aldrig er nogen af vore Hære bleven saaledes modtaget ved sin Hjemkomst som den. Men Rigsdagen har ogsaa et Hverv at opfylde — den kommer noget seent til det, og dens Tak kan derfor ikke være den første Begejstrings Ud-

brud. Men derfor kunne vi ogsaa roligere overlægge, hvilken Art af Tak vi ville bringe; thi man kan takke paa flere Maader; man kan takke med Handlinger, og man kan takke med Ord. I de fleste Lande er det Skik, at Rigsdagen istemmer en Takadresse til Hæren, og denne Skik kan være meget prisefelt, naar den kun ikke misbruges ved at anvendes saa ofte, at man, naar den ikke istemmes, troer deri at see et Tegni paa Misfornøielse. Men smukkere synes det mig at være, naar man kunde takke ved at udføre en eller anden Gjerning, som paa eengang kunde fyldestgjøre Folkets og Hærens Ænner, og af en saadan Bestaffenhed, at man derved viser Hæren sit gode Hjertelag mod den — viser hvor gjerne man vil imødegaae dens Ænner og sørge for den. Det gjælder om at finde et Foreningspunkt for Hærens og Folkets Ænner, og som saadant tillader jeg mig at anbefale Thinget Om sorgen for vore Invalider. At dette er en Gjenstand, som ligger Hæren paa Hjerte, behøver ikke at siges, for at begribes; thi det er jo et Skuespil, som Kriegeren dagligt har for Æie, naar En af hans Brodre kvæstes og henkastes paa Sygeleiet, hvorfra han staaer op som en vækbruden Mand — og skulde De da ikke røres af Medlidenshed over den Jammer, som lyder for Deres Dre? Og Folket, har det ikke lige fra Krigens Begyndelse vist en varm Interesse for denne Sag? Er der gaaet nogen eneste Dag forbi, paa hvilken vi ikke have seet Prover paa denne Medfølelse? og er der ikke Mange af os, til hvem der ved Valghandlingerne rundt om i Landet er stillet bestemte Opfordringer om, at sørge for, at Rigsdagen tog sig af Invalidernes Sag? Ville vi derfor takke Hæren, og ville vi hellere takke den med Handlinger, end med Ord, troer jeg ikke, at vi kunne gjøre dette bedre, end ved at bestræbe os for at bortrydde et af de Tryk, som Hæren dybest har følt: Invalidernes uviste Skæbne. At vi trænge til en Invalidelov, derom synes Meningerne ikke at være meget deelte (S). Der er endog saa dem, som troe, at vi aldeles ikke have nogen Lovbestemmelse til Fordeel for dem. Dette er imidlertid en urigtig Forestilling; thi allerede i Søkrigs-Artikelsbrevet § 935